

Sygn. akt VIII K 81/11

5 Ds. 102/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2013r.

Sąd Rejonowy w Legnicy VIII Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Barbara Czyżycka

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Kudłaty

w obecności Prokuratora – Huberta Budkiewicz

po rozpoznaniu dnia 8 stycznia 2013r.

sprawy **D. T.**

ur. (...)

w K.

syna J. i M.

oskarżonemu o to, że w dniu 19 lipca 2010 roku podczas przesłuchania w charakterze świadka w (...)w L., będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za zawiadomienie organu powołanego do ścigania o niepopelnionym przestępstwie oraz o odpowiedzialności karnej grożącej za składanie fałszywych zeznań, złożył zawiadomienie o kradzieży mającej miejsce w L.w dniu 19 lipca 2010 roku samochodu osobowego marki A. (...)o numerach rejestracyjnych (...)o wartości 30.000 złotych wiedząc, że przestępstwa nie popełniono oraz zeznał nieprawdę co do okoliczności tej kradzieży

tj. o czyn z art. 238 kk w zw. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. uznaje oskarżonego D. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 238 kk w zw z art. 233 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 233 § 1 kk i art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat,

III. **na podstawie art. 71 § 1 kk z zw z art. 33 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda,**

IV. **na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 90 (dziewięćdziesiąt) złotych oraz wymierza mu opłatę w kwocie 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych.**

Sygn. akt VIII K 81/11

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony D. T. w dniu 03.11.2008 r. nabył w komisie we W. samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 35000 zł. Pojazd zakupił na kredyty zaciągnięty w S.(1) Samochód posiadał ubezpieczenie AC i OC w P. Z. M. T. U. S.. i był ubezpieczony na kwotę 40000 zł. W pierwszej połowie 2010 r. oskarżony miał problemy finansowe, stracił pracę, miał na utrzymaniu dziecko. Spłacał zaciągnięty kredyt, lecz nie robił tego terminowo. Starał się sprzedać samochód. W lipcu 2010 r. oskarżony podczas rozmowy ze swoim dobrym kolegą S. S. (1) zwierzył mu się ze swoich problemów finansowych, m.in. powiedział, że ponosi wysokie koszty utrzymania samochodu. Ponadto zapytał się, czy nie pomógłby mu pozbyć się samochodu. S. S. (2) zgodził się i wtajemniczył w to przedsięwzięcie swojego kolegi M. M. (2), który obiecał pomoc.

W dniu 19 lipca 2010 r. około godz. 19:00 oskarżony wraz ze swoją konkubiną S. S. (3) i jego małoletnim dzieckiem przyjechali samochodem marki A. (...) na parking hipermarketu C., mieszczącego się przy ul. (...) w L.. Oskarżony zamknął kluczykiem centralny zamek w drzwiach samochodu i we trójkę weszli do hipermarketu. W tym samym czasie pod hipermarket podjechał samochodem marki Volkswagen Passat S. S. (2) z M. M. (2). Oskarżony z S. S. (1) kilkakrotnie telefonicznie kontaktowali się ze sobą. Następnie oskarżony w męskiej toalecie przekazał S. S. (1) kluczyk do samochodu marki A. (...). S. S. (2) przekazał ten kluczyk M. M. (2), który odjechał samochodem oskarżonego z parkingu przy hipermarkecie przewożąc go do miejscowości G.. Następnie oddał kluczyk S. S. (1), który przekazał go oskarżonemu. Około godz. 21:00 oskarżony powiadomił policję o rzekomo dokonanej kradzieży jego samochodu. W dniu 19.07.2010 r. o godz. 23:25 podczas przesłuchania w charakterze świadka w (...) w (...), oskarżony będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za zawiadomienie organu powołanego do ścigania o niepopelnionym przestępstwie oraz o odpowiedzialności karnej grożącej za składanie fałszywych zeznań, złożył zawiadomienie o kradzieży samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) i zeznania na okoliczność kradzieży, której nie było. Na dzień 19.07.2010 r. zaciągnięty na samochód A. kredyt nie był w całości spłacony. Samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) został rozebrany na części przez M. M. (2). Po zawiadomieniu o nie popełnionej kradzieży funkcjonariusze policji udali się na parking hipermarketu i dokonali penetracji przyległego terenu i oględzin miejsca rzekomej kradzieży. W toku dalszego postępowania odtworzono zapisy z monitoringu.

Dowody:

- częściowo zeznania świadka S. S. (1) k. 13, 158
- zeznania świadka I. Z. k. 176
- częściowo zeznania świadka M. M. (2) k. 15, 188
- protokół zawiadomienia o przestępstwie k. 7-8
- notatka urzędowa k. 2,
- protokół oględzin miejsca kradzieży k. 9,
- protokół oględzin rzeczy k. 26-29
- protokół z odtworzenia zapisu monitoringu k. 30-32, 134-138
- kserokopia dokumentacji komisowej samochodu k. 62-65
- zapisek urzędowy z ustaleń z firmą (...) k. 249

Oskarżony D. T. ma 30 lat, jest kawalerem, pozostaje w konkubinacie, posiada wykształcenie średnie niepełne, z zawodu stolarz, pracuje na terenie Norwegii w charakterze pracownika budowlanego, osiąga miesięczne zarobki w wysokości od 6000 zł. do 10 000 zł., posiada na utrzymaniu jedno dziecko. Oskarżony był uprzednio karany przez sąd niemiecki

Dowód:

- karta karna k. 39-40

- dane osobopoznawcze k. 67, 149

Oskarżony D. T. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż skradziono mu samochód przed hipermarketem C. i najprawdopodobniej dokonał tego mężczyzna, który wcześniej polerował jego pojazd. Podał, że raczej nie rozpoznał by tej osoby, lecz jego twarz zapamiętała jego konkubina. Oskarżony w dalszych wyjaśnieniach podał przybliżony rysopis osoby która miała dokonać kradzieży samochodu. Podał, iż w 2010 r. wprawdzie miał problemy finansowe ale jakoś sobie radził. Oskarżony przyznał, że podczas rozmowy z S. S. (1), powiedział mu, że dobrze by się stało, jakby zginął mu samochód, lecz nie powiedział tego na poważnie. Wskazał, że nie zna M. M. (2) i I. Z.. Ponadto wyjaśnił, że w dniu 19 lipca 2010 r. przed kradzieżą samochodu dwukrotnie spotkał się z S. S. (1) w męskiej toalecie w hipermarkecie „C.w L.. Tłumaczył, iż kolega nie lubił jego konkubiny, nie chciał jej widywać i dlatego wybrali takie miejsce na spotkanie. Podał, że rozmawiali wtedy o „bzdurach”. Ponadto przyznał, że w tym dniu również rozmawiał z S. S. (1) przez telefon.

Oskarżony na rozprawie również nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia. Podał, że nie złożył wniosku o wypłatę odszkodowania za utratę samochodu, gdyż poinformowano go, że musi z tym czekać aż do zakończenia sprawy o jego kradzież. Wyjaśnił, iż (...) został poinformowany o kradzieży samochodu, lecz bank raczej na pewno nie zwracał się do niego o zwrot samochodu marki A. (...).

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego D. T. k. 68-70, 150

Sąd zważył co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego wina oraz okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu nie budzą wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się w dużej mierze na zeznaniach świadków M. M. (2) i S. S. (1), a także częściowo na wyjaśnieniach oskarżonego. Dokonując ustaleń Sąd oparł się także na załączonym do akt protokole zawiadomienia o przestępstwie, oględzin miejsca i rzeczy oraz z odtworzenia zapisu z monitoringu i protokole z zeznań oskarżonego na okoliczność kradzieży. Do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sąd włączył kserokopię dokumentacji komisowej samochodu.

Świadek S. S. (2) w toku postępowania przygotowawczego w sposób szczegółowy opisał uzgodnienia pomiędzy nim, a oskarżonym odnośnie dokonania fikcyjnej kradzieży samochodu. Wskazał, iż oskarżony powiedział mu o zamiarze pozbycia się własnego samochodu oraz zapytał się go o pomoc w tej sprawie. Podał, że bezinteresownie zgodził się na jego prośbę. Opisał jak przebiegało przewiezienie samochodu marki A. (...) z parkingu hipermarketu w inne miejsce. Zeznał, że w dniu 19.07.2010 r. wraz z M. M. (2) przyjechali pod sklep C. i był w kontakcie z oskarżonym. Podał, że odebrał od niego w męskiej toalecie kluczyk od samochodu marki A. (...) i przekazał go M. M. (2), który później nim odjechał. Podczas rozprawy sądowej początkowo S. S. (2) twierdził, iż samochód został skradziony i nie widział jak się to stało, a o wszystkim opowiedział mu przez telefon oskarżony. W dalszej części zeznań podał, że oskarżony zwierzył mu się kiedyś z problemów finansowych i powiedział, że najlepiej byłoby jakby jego samochód marki A. (...) przepadł. Wskazał, iż chciał pomóc koledze i wtajemniczył w to przedsięwzięcie swojego kolegę M. M. (2), który zadeklarował się,

że znajdzie na to jakieś rozwiązanie. Zaprzeczył, żeby miał w C. odbierać kluczyki do samochodu, a następnie przekazać je M. M. (2). Zeznał, iż od policji dowiedział się, że to M. M. (2) wskazała na niego jako na osobę, która miała zabrać samochód oskarżonego. W dalszej części składanych zeznań S. S. (2) ostatecznie podtrzymał swoje zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego. Przyznał, że to on odbierał kluczyki od oskarżonego do samochodu marki A. (...) i wręczył je M. M. (2). Swoje uprzednio odmienne w tej części zeznania tłumaczył strachem.

M. M. (2) w toku postępowania przygotowawczego podał, iż jego kolega S. S. (2) zaproponował, że odda mu samochód za darmo, ponieważ jego znajomy chce się go pozbyć. Zeznał, że miał dostać kluczyki od tego pojazdu i odjechać nim w inne miejsce. Wskazał, iż S. S. (2) pokazał mu samochód marki A. (...) i poszedł do hipermarketu po kluczyki do tego pojazdu. Podał również, iż jadąc już samochodem marki A. (...) zadzwonił do swojego kolegi I. Z. z zapytaniem, czy nie pomoże mu rozebrać tego samochodu, tłumacząc mu, iż właściciel ma zamiar go wyrejestrować lecz nie opłaca mu się go sprzedawać tylko chce sprzedać samochód na części. Podał, iż samochód został rozebrany w komisie I. Z. w L., który też sprzedał części od tego pojazdu, przekazując mu za to kwotę 2000 zł. M. M. (2) w toku rozprawy głównej złożył podobne zeznania odnośnie powzięcia informacji o zamiarze pozbycia się samochodu marki A. (...), a także przebiegu całego zdarzenia. Natomiast podał, że samochód ten odstawił do miejscowości G. i tam rozebrał go na złom wskazując, iż nikt mu przy tym nie pomagał. Podał, że nie widział właściciela tego samochodu i z nim nie rozmawiał. Opisał wygląd i stan techniczny pojazdu marki A. (...). Odnośnie zeznań z postępowania przygotowawczego podał, iż nie dzwonił w sprawie samochodu A. (...) do I. Z., nie sprzedawał on od niego części i nie otrzymał od w/w żadnych pieniędzy. Podał, że podczas przesłuchania na policji wskazywał na udział I. Z., ponieważ nie chciał wskazać prawdziwego miejsca rozebrania samochodu. Wskazał, iż jedynie zapytał się I. Z., czy nie potwierdzi, że to on rozbierał samochód marki a. (...), na co on nie wyraził zgody.

I. Z. podał, że M. M. (2) przyszedł do niego i oznajmił mu, że wraca z policji, a funkcjonariuszom powiedział, że to w jego warsztacie rozebrał samochód i poprosił go, żeby potwierdził że tak było. Zeznał, że M. M. (2) tłumaczył to tym, że on nie jest karany i nic mu się nie stanie jak tak powie. I. Z. wskazał, że kategorycznie nie zgodził się na taką wersję. Ponadto podał, że M. M. (2) starając mu się wyjaśnić całą sprawę wspominał o samochodzie marki A.. Zaprzeczył, żeby miał sprzedawać części od tego samochodu lub kupować je od oskarżonego czy M. M. (2). Podał, że nie zna oskarżonego i S. S. (1).

Oceniając zeznania świadków M. M. (2) i S. S. (1) Sąd dał wiarę tym zeznaniom złożonym w toku postępowania przygotowawczego na okoliczność tego, jak dowiedzieli się o zamiarach oskarżonego odnośnie pozbycia się samochodu marki A. (...), ich uczestnictwa w całym przedsięwzięciu, dostarczenia przez oskarżonego kluczyków do tego pojazdu oraz odjechania nim spod hipermarketu C. w L.. Zdaniem Sądu zeznania te były spontaniczne, szczerze, oraz spójne ze sobą i tworzyły logiczną całość i częściowo znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego. Oskarżony przyznał, że chciał sprzedać samochód, że miał problemy finansowe, którymi podzielił się ze swoim kolegą S. S. (1), że nieregularnie spłacał kredyt. W okresie gdy M. S. był przesłuchiwany przez policję nie pozostawał w konflikcie z oskarżonym i miał powód, aby bezpodstawnie obciążać go swoimi zeznaniami. M. M. (2) nie znał natomiast oskarżonego. Oskarżony miał natomiast powód, aby szybko pozbyć się samochodu. Samochodem tym nie mógł jeździć w N. gdzie mieszkał i pracował, raty spłacał nieregularnie. Zgłoszenie kradzieży samochodu spowodowałoby wypłatę odszkodowania za skradziony pojazd, które to odszkodowanie pokryłoby pozostały do spłacenia kredyt. Zeznaniami M. M. (2) i S. S. (1) złożonym na rozprawie sąd dał wiarę tylko w takim zakresie, w jakim były zbieżne z tym co świadkowie mówili w toku postępowania przygotowawczego na okoliczność przejęcia od oskarżonego samochodu. Odmienne treści zeznań S. S. (1) na rozprawie, w których sugerował kradzież samochodu mogła być podyktowana strachem M. M. (2), który nie był znajomym oskarżonego, dość szczegółowo opisał wygląd zewnętrzny i wewnętrzny samochodu marki A. (...) oraz jego stan techniczny, co dowodzi, iż miał on z tym pojazdem dłuższą styczność. Pośrednio potwierdza to, iż kierował tym samochodem spod C. i przez jakiś czas przechowywał go. Istotnym jest również, iż w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego świadkowie ci nie zatajali faktu, iż to oskarżony zainicjował przedsięwzięcie fikcyjnej kradzieży i brał w niej czynny udział. Zeznania ich w powyżej wskazanych częściach stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Ponadto Sąd ocenił zeznania I. Z. za szczerze, gdyż nie nie wskazuje

na to, że miał on jakikolwiek związek z przedmiotową sprawą. Natomiast treść zeznań I. Z. potwierdza, iż w fikcyjną kradzież samochodu oskarżonego zaangażowany był M. M. (2).

Odnosząc się do wyjaśnień samego skarżonego, wskazać należy, iż jedynie w części zasługują na uwzględnienie. Sąd dał wiarę jego wyjaśnieniom w których przyznał, że deklarował S. S. (1) chęć pozbycia się samochodu marki A. (...) oraz tego, że w dniu 19.07.2010 r. kontaktował się z nim telefonicznie i na terenie hipermarketu C.. Natomiast w ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w których twierdził, iż nie zaplanował pozbycia się samochodu, a samej jego kradzieży najprawdopodobniej miał dokonać mężczyzna który lakierował mu samochód nie polegały na prawdzie. Ponadto jego tłumaczenie, że w dniu 19.07.2010 r. spotkał się z S. S. (1) w męskiej toalecie w hipermarkecie jedynie w celu przeprowadzenia towarzyskiej rozmowy, jest w ocenie Sądu naiwne. Takie wyjaśnienia były przyjętą linią obrony i służyły uniknięciu odpowiedzialności za czyn jakiego się dopuścił.

Przedstawiana przez oskarżonego wersja, w której dowodził, iż nie miał nic wspólnego z pobyciem się własnego samochodu nie znajduje odzwierciedlenia w materiale dowodowym sprawy.

Oskarżony złożył przed organem powołanym do ścigania przestępstw zawiadomienie o kradzieży samochodu wiedząc, że kradzieży nie popełniono, czym wypełnił znamiona czynu z art. 238 kk. Jednocześnie złożył zeznania podając okoliczności fikcyjnej kradzieży. Oskarżony działał umyślnie, wiedział, że kradzieży samochodu nie popełniono i zdawał sobie sprawę, że jego zeznania odnośnie okoliczności kradzieży nie są prawdziwe. Oskarżony był pouczone o odpowiedzialności za zawiadomienie o nie popełnionym przestępstwie i składaniu fałszywych zeznań. Zeznania te złożył w formie przewidzianej przez ustawę kodeks postępowania karnego i miały one stanowić dowód w sprawie.

Oskarżony jednym czynem wyczerpał znamiona przestępstw z art. 238 kk w zw. z art. 233 §1 kk, co uzasadnia kwalifikację kumulatywną z art. 11 § 2 kk i prowadzi do wymiaru kary na podstawie przepisu surowszego, art. 233 § 1 kk i art. 11§3 kk.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę jednego roku pozbawienia wolności. Orzekając powyższą karę, sąd zgodnie z treścią art. 53 kk, wziął pod uwagę przede wszystkim stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który uznał za wysoki. Oskarżony działał umyślnie i swoim zachowaniem godził w prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości. Spowodował niepotrzebne czynności policji. Jednym czynem wyczerpał znamiona dwóch przestępstw. Sąd przy wymiarze kary wziął również pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego, tj. skazujący wyrok sądu niemieckiego za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Sąd jednak ocenił, że istnieją podstawy do pozytywnej prognozy w zakresie przestrzegania przez oskarżonego w przyszłości porządku prawnego i warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, na okres próby dwóch lat. W przekonaniu Sądu oskarżony D. T. nie przyjmuje faktu warunkowego zawieszenia orzeczonej kary za bezkarność. W ocenie Sądu ten środek probacyjny spełni potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, ale przede wszystkim będzie wystarczający dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a zwłaszcza zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. W związku z tym, że kara pozbawienia wolności nie będzie wobec oskarżonego wykonywana z uwagi na jej warunkowe zawieszenie, sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda, która będzie stanowiła dla oskarżonego realną, natychmiastową dolegliwość. Oskarżony posiada źródło utrzymania, z którego osiąga wysokie miesięczne dochody, zatem orzeczona kara grzywny nie przekracza możliwości jej uiszczenia przez oskarżonego w świetle art. 58 § 2 kk.

Sąd mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego o kosztach sądowych i o opłacie orzekł w pkt IV sentencji wyroku.

Zarządzenia:

- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego

- kal. 14 dni